

Borsodi L. László

Éjszakai üzenetek

1.

Soha, de soha meg ne mutasd senkinek!
Az én ölelésemet se mutasd meg senkinek!
Azt hogyan mutathatnám meg bárkinek is?
Lépj be a postafiókodbba, fent a sarokban van
az a pontokból álló kis négyzet, lennebb egy ablak,
és arra rákattintva ellenőrizd, a mappák között
ott van-e, ami immár csak a tiéd, csak az enyém!

2.

Már annyiszor használtam, hogy a telefonom
megtanulta *ezt* a szót. És én csak ezt szeretném.
Hogy milyen telefonod van! Téged ír, belőled cseng.

3.

Összeindázva, mint gyökerek-ágak...

4.

Ma este válaszoltam az utolsó üzenetedre,
de mivel nem írtál vissza, egész éjszaka
aggódní fogok, hogy nem olvastad,
és nem törölted. S ha elalszol, akkor
ki tudja. Úgyhogy megígérem magamnak,
hogy este többé nem válaszolok, bármit is írj.
Nehogy azt gondold, könnyű ez a, ez az állandó –

5.

A telefonomat most már éjszakára kikapcsolom.
Az üzenetet olvastam, és reggel töröltem.
Valami tenger, valami szél és tovasuhogás –

BORSODI L. LÁSZLÓ (1976, Csíkszereda) költő, irodalomtörténész, kritikus, tanár. Legutóbbi kötete: *Nélkülem is rendezí* (versek, Csíkszereda, 2025, Bookart Kiadó).

6.

*Reggel, amikor felkelek, este, amikor lefekszem,
amikor éjszaka vagy ébren álmodom,
ha éppen öltözködöm, vagy a tusoló alatt állok,
amikor cigi mellé kávét, és felteszem a szemüveget,
cipőt húzok, s az utcára ki, ha köszönnek, vagy nem,
amikor valaki beszél hozzám, vagy tán egyedül,
ha megérkezem, és nem érkezem meg,
ha rám dudálnak, vagy gyors előzésbe kezdek,
vagy ágyamon fekve olvasok, sor, sorköz, sor, sorköz,
s az ablakon túli alkonyatban megszelídülnek
medvék, farkasok, remegve bújnak egymáshoz az őzek.*

Se hó, se eső

Mint aki egy elhagyatott gyárépület udvaráról nem képes kijutni,
mint aki ismerős utcában bolyong, és nem találja a régi házat,
olyan vagyok nélküled.

Hiába száraz a fa, tízpercenként újra kell gyújtani,
a szél iránya nem megbízható, se nem hó ez, se nem eső,
ha nem vagy itt.

Jó lenne tudni, mit csinálsz éppen ott, ahol vagy,
és mire gondolsz most vagy máskor,
ha hallgatok.

A hálószobádba, a péntekedbe beengedtél,
de hol keresselek, mivé legyek,
ha egyszer nem talállak?

Áramkimaradás miatt gyertyákat gyújtok,
betűzgetem a falon az árnyakat,
kezedet, arcodat.

Szavak születnek, mondatok szövődnek,
talán útban vannak feléd:
hogyan benned folytatódjanak.

Gyűrűsujj

„amit mondasz már nem lehet
lefordítani nincs hozzád szótár nincs ölelés”
(Oláh András)

Sokáig hallgatsz valamit mormolsz
nem mondatok nem szavak ezek
nem is szótagok valami életjeleket
pulzálsz és én folyton visszakérdezek
újabb hosszú csend a szádat figyelem
hogymozgásából valahogy következ-
tethessek kitaláljam nekem szól-e
egyáltalán életbe vágó vallomás
hogycsak engem vagy bejelentés
hogynincs de mégis van tovább
majdmeglátjuk megpróbáljuk i-
gyekszem nyugodtnak maradni
majdismét ránk ül a csend és hosz-
szú percek percegnek-sercegnek
míg újra egy fél mondat egy fél szó
és ebben a köztesben újra belém
fészkel a vajon hogymegértem-e
a következőt mi lesz az milyen
és arra gondolok hogyegyszer el-
jön a pillanat hogyelveszítem a
kérdést nem fogom találni a választ
hogynem tudlak már nem lehet le-
fordítani nem lesz meg hozzád a szó-
tár hogyritkulnak lassan kikopnak
a szavak a szótagok a hangok is
ahogy az ölelések az ölelkezések
de titkon mégis még mindig ab-
ban legalább a nyakad hajlatában
a kezéd mozgásában vagy
legalább a gyűrűd és az ujjad
közötti részben hátha elférnék.

Az utolsó hetek

A kaputelefon csengőjére még válaszolsz,
ajtódon beengedsz, de bent egyre több a kacat,
teszel-veszel, a csészéből, amit hoztam,
egy ideje nem teázol, nem szívsz a cigarettámból,
felporszívózod a szőnyeget, az első hónapokat,
ágyneműt cserélsz, kimosod lepedőidből
öleléseinket, testünk nedveit.
Én közben próbálom megjegyezni,
hol van az ágy, a szekrény, a tévé hol áll,
ruháid redőit, ahogy egymáshoz simulnak,
elképzelem, ahogy lehetett volna, de nem.
Egy pillanat, és hátat fordítasz.

Ragyogó

Nem külön a cipőd,
nem külön a harisnyád,
nem külön a kabátod,
nem külön a sálad,
nem külön a sapkád.
Hanem ahogy a lábad,
ahogy a csípőd billen,
és szoknyád ágyékkodra simul,
ahogy két gomb melleidet sejteti,
és ujjaid a kesztyűből földerengenek,
ahogy a sálad nyakadat öleli,
és állad és szájréd és fogad fénye
és orrod és arcod és szemed tengere
és szemöldököd és homlokod
és most, épp most, és - - -
áradó hajnalom, irigy alkonyom,
tikasztó szomj - - -

Párban

Stockholm-szindróma

Szédíts el! Állíts le!
Mondd, hogy szabad!
Mondd, hogy nem szabad!
Mondd meg, mennyit!
És miért, mikor, hol nem!
Igazíts útba! Fordíts vissza!
Ölelj át, vagy tartózkodj tőlem!
Kötözz össze, taposs rám!
Vagy szabadulj, és szabadíts ki!
Büntess meg, ha kell!
Ne oldozz fel, ha nem muszáj!
Fogadj be, én megvédlek.
Legyen igazad, nem bánom.
Ne legyen igazam, ne bánd meg!
Legyél mindig, legyek néha!
Legyél soha, legyek örök!
Nem is tudom. És te tudod?
Meddig forog, ami forog?
Meddig száguld, aki száguld?
Lehet-e itt, lehet-e mást?
Lehet-e egy, ami kettő?

Az iszkázi Nagy László-emlékházban Márkus Béla, Falusi Márton és Gy. Szabó András társaságában

Az iszkázi kertben Falusi Mártonnal, Devecseri Zoltánnal és Széles Judittal

Buda Ferencsel

Döbrentei Kornéllal

Nagy Gábor kérdezi 85. születésnapjának ünnepén

*Szakolczay Lajossal
a Nagy László-portré előtt*

Egy Hítel-rendezvényen a MOM Kulturális Központban Karkó Ádám, Nagy Gábor, Falusi Márton, Léka Géza és Döbrentei Kornél között